

▮ *Serfőző Simon*

Nem tudják

Mióta Szalay Lajos újra hazát fogott magának
 itthon, hazaköltözött a nagyvilágból, napjai
 ugyanannak a városnak füstös zajából rebbenek el,
 amelyben magam is fogyasztom az életem.
 Járásom mégsem keresi hozzá az utat. Mások léptei
 keresik épp elégszer, koptatják ferdére járdáját,
 küszöbét, hadd látnák a látható és azon túli
 valóságot rajzoló mestert, aki villámokat
 uszít keresztül az égen. Azt képzelik a gnómok,
 törpék, híre, rangja fényében az ő arcuk is
 felderenghet, nem tűnik el az örökkévaló sötétségbe.
 Azt képzelik: elleshetik nagysága titkát.
 Nem tudják, őt önnön energiája, felhajtó ereje
 emelte magasba, amit a rögöket összerándító
 gyötrelmeiből, földrészeken túli
 hátraszorítottságából nyert. Onnan, hogy
 nem véletlen ember. A földnek minden világtája fáj benne.
 Azokkal érez együtt — Illyés pusztai
 parasztjaival, Kassák gúnyás, gazos arcú
 elesettjeivel —, akiknek talpa alatt „a pornak is
 nyomországa van”. Velük: az itthoni,
 s a messze szakadt világ mindenkori
 kítaszítottjaival, kijátszottjaival vállal közösséget.
 Értük rajzverseinek kontinentális indulata,
 tüzet vető barbár dühe. A jóért, igazságért
 rajzepszainak agresszív szenvedélye, égető heve.

(1992)

Ahol voltak

Szél fújt tegnap,
 fúj ma is,
 nyikorgat akácágat.
 Kocsiút döcög,
 döcögött régen is.
 Akkor sem ért
 messzire,
 nem ért távolabbra
 azóta se.
 A napraforgó
 elfordítja fejét,
 haragszik rám,
 csak tudnám,
 miért?
 De hát tavaly is
 haragudott.
 s csak megbékélt.
 A bokor is
 tavaly óta repdes,
 s az árokszélről
 azóta se szállt el.
 Maradok én is,
 része,
 s részeként is
 egésze a sorsnak.
 megtapasztaltam színét,
 visszáját ugyancsak.
 Miként a völgyek
 mélyeit,
 meredélyeit.
 Azóta is vannak,
 ahol voltak,
 nem cseréltek helyet.
 És nem is fognak.

Ha

Ha nem megyek el,
visszajönnöm se kell,
a Napnak se lemenni,
ha nem süt fel reggel.

Ha nincsen harmadnap,
feltámadás sincsen.
Tagadnom se kell,
amit el sose hittem.

Nem kell lemondanom,
ha nincsen is miről,
bármit is várni,
ha sose volt kitől.

Ami nem veszett el,
nem kell megkeressem,
csillagnak se gyűlni,
ha itt ragyog bennem.

Nem itt éltem

Kár volt kínálgatni magam.
Nem kellettem én ide.
Vittek a meglódult utak.
Otthon is kivertek a semmibe.

A számban tiszta szót,
hoztam volna egyenes léptem.
Baj voltam csak, nyűg.
Ha itt laktam is, nem itt éltem.